

Ну скажи – хіба не фантастично
Що у цьому хаосі доріг
Під суворим небом
Небом вічним
Я тебе зустрів і не зберіг?
Ти і я – це вічне, як і небо
Доки мерехтітимуть світи
Будуть я приходити до тебе
І до інших йтимуть
Горді ти

Як це буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила земля!
І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя

Ну скажи – чого так мало віку
Аби сенс життя нам відшукать?
Я би міг завдати тобі втіху
Але краще нам цього не знать
Ти і я – це вічне, як і небо
Доки мерехтітимуть світи
Будуть я приходити до тебе
І до інших йтимуть
Горді ти

Як це буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила земля!
Але ж ми з тобою...
Ми не вічні
Ми з тобою просто – ти і я...

Як це буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила земля!
І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя